

Ан Рул

НЕПОЗНАТИЯТ ДО МЕН

София, 2022

Преводът е направен по

Ann Rule

The Stranger Beside Me

Published by the Estate of Ann Rule in conjunction with Renaissance Literary & Talent

Originally published by W.W. Norton and Company, Inc, 1980

Copyright © 1980, 1989 by Ann Rule

Afterword copyright © 1986 by Ann Rule

20th Anniversary Afterword copyright © 2000 by Ann Rule

The Final Chapter? copyright © 2009 by Ann Rule

All rights reserved.

© Издателство „Изток-Запад“, 2022

Всички права запазени. Нито една част от книгата не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Сибин Майналовски, превод, 2022

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2022

ISBN 978-619-01-1028-6

АН РУЛ

НЕПОЗНАТИЯТ
ДО МЕН

Превод от английски
Сибин Майналовски

СЪДЪРЖАНИЕ

БЛАГОДАРНОСТИ	7	ГЛАВА 16	167
		ГЛАВА 17	177
ЧАСТ ПЪРВА. ФИНАЛНАТА ГЛАВА? (2008)	11	ГЛАВА 18	182
ЧАСТ ВТОРА	25	ГЛАВА 19	190
ЧАСТ ТРЕТА. ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ	30	ГЛАВА 20	197
		ГЛАВА 21	205
ПРЕДГОВОР (1980)	35	ГЛАВА 22	208
ГЛАВА 1	39	ГЛАВА 23	217
ГЛАВА 2	44	ГЛАВА 24	227
ГЛАВА 3	54	ГЛАВА 25	230
ГЛАВА 4	58	ГЛАВА 26	241
ГЛАВА 5	66	ГЛАВА 27	248
ГЛАВА 6	74	ГЛАВА 28	258
ГЛАВА 7	77	ГЛАВА 29	270
ГЛАВА 8	89	ГЛАВА 30	291
ГЛАВА 9	103	ГЛАВА 31	295
ГЛАВА 10	116	ГЛАВА 32	297
ГЛАВА 11	124	ГЛАВА 33	303
ГЛАВА 12	131	ГЛАВА 34	306
ГЛАВА 13	137	ГЛАВА 35	313
ГЛАВА 14	147	ГЛАВА 36	316
ГЛАВА 15	160	ГЛАВА 37	325

ГЛАВА 38	327	ГЛАВА 47	391
ГЛАВА 39	333	ГЛАВА 48	393
ГЛАВА 40	336	ГЛАВА 49	400
ГЛАВА 41	346	ЕПИЛОГ	412
ГЛАВА 42	357	ПОСЛЕСЛОВ (1986)	419
ГЛАВА 43	365	ПОСЛЕДНАТА ГЛАВА (1989)	445
ГЛАВА 44	369	ДОПЪЛНЕНИЕ. ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ	
ГЛАВА 45	377	ПО-КЪСНО (2000)	501
ГЛАВА 46	382	ЗА АВТОРА	509

БЛАГОДАРНОСТИ

Наистина имах огромен късмет да бъда подпомагана от толкова много личности и организации, докато пишех тази книга. Без тяхната помощ и емоционална подкрепа не бих могла да се справя, затова бих искала да им благодаря. Благодаря на: Комитета на приятелите и семействата на жертви на тежки престъпления и изчезнали хора; отдела по престъпления срещу личността на сиягълското полицейско управление; отдела по тежки престъпления към полицейското управление на окръг Кинг; бившия шериф Дон Редмънд от окръг Търстън; лейтенант Джеймс Стовал от полицейското управление на Салем, Орегон; Джийн Милър от „Маями Хералд“; Джордж Търстън от „Уошингтън Поуст“; Тони Полк от „Роки Маунтин Нюз“; Рик Бари от „Тампа Трибюн“; Албърт Говони, редактор на „Тру Детектив“; Джек Олсен; Ивон И. Смит; Амелия Милс; Морийн и Бил Удкок; д-р Питър Дж. Моди. Благодаря и на децата ми – Лора, Лесли, Анди и Майк, – които се лишаваха месеци наред от компанията на майка си, за да имам време да пиша.

... и завчас
свирепата си злост припомнил, всички свои козни
зловредни със злорад възторг така възпламени:
„О, докъде доведохте ме, мисли! И каква
е тази сладостна омая, та забравих кой
ни води тук – ненавистта, не обич и надежда
за рая вместо ада, не надежда тук да вкуся
наслада, а насладите да разруши във всичко,
освен в разрухата – за мене всяка друга радост
навеки е изгубена.“¹

Джон Милтън,
„Изгубеният рай“, Книга IX

¹ Превод от английски Александър Шурбанов, „Народна култура“, 1981. – Б.пр.
[Всички бележки под линия, без изрично упоменатите, са на преводача.]

ЧАСТ ПЪРВА

ФИНАЛНАТА ГЛАВА?

(2008)

Никога не съм очаквала отново да пиша за Тиодор Робърт Бънди. Човекът, който не беше нито известен, нито неизвестен, когато се запознах с него преди тридесет и седем години, е мъртъв от двадесет години насам. Въпреки това обаче новите поколения продължават да са заинтригувани от личността му. Написах епизод, послеслов, „Последната глава“ и „Допълнение: Двадесет години по-късно“ към „Непознатият до мен“ – първата ми издадена книга, – ала историята на Тед изглежда безкрайна. Вероятно ще продължа да прибавям нови и нови части към тази книга още дълги години.

Част от информацията, която добавих към първоначалния вариант на книгата си, се оказва невярна – градски легенди и слухове, в които вярват повечето от експертите, изследващи делата на Бънди, – затова искам да я коригирам. Единственият палач, който е дръпнал шалтера, задействащ електрическият стол в Старк, Флорида, не е бил с маска, нито е имал плътни, подсилени със спирала мигли. Това е част от легендата за Тед.

В този чисто нов раздел цитирам думите на човек, наблюдавал с очите си смъртта на Тед Бънди, и той ще премахне всякакви съмнения и недоразумения.

Непрекъснато изниква нова информация за Тед. Продължават да се появяват негови „почти жертви“. Част от мен иска да обърне гръб и да приключи със спомените за него. Признавам, че дори отложих написването на тази глава. Причината?

Тед Бънди все още обсебва мислите ми.

Ако отчаяният му опит да спаси собствения си живот – след отнемането на толкова много други – бе успял и той все още бе зад решетките, вече щеше да е затворник ветеран, на шестдесет и две години. Внучката ми в момента е на възрастта, на която бях аз, когато за пръв път срещнах Тед. Вече съм прабаба. Дъщерята на Тед от тогавашната му съпруга, Керъл Ан Бун, е на двадесет и шест години. Детето на Мег Андърс, за което Тед е бил бащинска фигура, приближава четиридесетте.

Младите жени, убити от Тед, вече щяха да са преполовили петдесетте. Безбройните му потенциални жертви, които по чудо успяха да се спасят, *наистина* са между 50- и 60-годишни. Никой никога няма да узнае точната им бройка.

Светът неумолимо се движи напред без Тед Бънди. Само че жестокият убиец остави след себе си толкова много белези, кошмари и спомени, които не могат да бъдат заличени и забравени с лека ръка.

Тед никога не бе чак толкова привлекателен, гениален и харизматичен, колкото се мъчат да го изкарат градските легенди. Само че, както казах и преди, безчестието бе негова съдба. Преди да бъде заподозрян в поредица ужасяващи престъпления, Тед Бънди бе буквално никой, ала някак си се превърна в герой, когато медиите се заеха с него. Изминалите десетилетия го издигнаха – или принизиха – до нивото на Леополд и Лоуб¹, Албърт де Салво², Уилям Хайрънс³, Чарлс Менсън⁴ и вероятно дузина други престъпници, които отнемаха човешки животи заради удоволствието от убийството.

Винаги съм вярвала, че времето ще притъпи интереса към Бънди, особено след екзекуцията му. Вместо това той се превърна в едва ли не митологична фигура.

Като журналистка в клюкарско списание, копнееща да стане автор на истинска книга, би следвало да съм благодарна, че получих място на първия ред, откъдето се откриваше отлична гледка към чудовищния сценарий, съгласно който Тед Бънди действаше като, ако трябва да цитирам едно периодично издание, „сексапилното момче убиец“.

Ала не изпитвам благодарност. Бих предпочела по-скоро да нямам нито една собствена книга – да не говорим за цели двадесет и девет – и ми се иска жертвите на Тед да бяха оцелели. Престъпленията му промениха живота ми и отвориха вратата към първия ми авторски договор, но като човешко същество бих желала да мога да се върна назад във времето и да изтрия и него, и смъртоносното му вършеене из Америка. Как ми се иска да имах силата да направя така, че нищо от това да не се беше случвало. Понякога, след всички тези годи-

¹ Нейтан Леополд и Ричард Лоуб – американски студенти, които през 1924 г. извършват така нареченото „престъпление на века“ – похищението и убийството на 14-годишния Боби Франкс.

² Американски убиец и изнасилвач, който по собствените си самопризнания е Бостънския душвач – убиец на тринадесет жени в района на Бостън от 1962 до 1964 г.

³ Американски престъпник и предполагаем сериен убиец, който признава след полицейски изтезания и впоследствие е осъден за три убийства през 1946 г. Наречен е „Убиеца с червилото“ заради съобщение, надраскано с червило на едно от местопрестъпленията.

⁴ Прочутият водач на псевдокомуната „Семейство Менсън“, зародила се в Калифорния в края на шестдесетте години. Обвинен и осъден като съучастник в няколко убийства, в това число на бременната Шарън Тейт (съпруга на известния режисьор Роман Полански), извършени от членове на групата по негово разпореждане.

ни, ми се струва, че Тед Бънди и десетките му жертви са просто плод на въображението ми.

По силата на някаква ирония на съдбата образът на Тед, който се е запечатал в общественото съзнание след почти четиридесет години, е на един привлекателен и дързък престъпник. Това с особена сила важи за младите жени, които днес са на същата възраст, на която бяха и жертвите му през седемдесетте години.

Не би следвало да се учудвам, че все още продължавам да получавам писма и имейли от двадесетинагодишни, които са очаровани и заплениени от Тед Бънди. Преди тридесет години наблюдавах как момичетата от Флорида се редяха на опашки пред съдебната зала в Маями, изгарящи от нетърпение да седнат на пейката в галерията зад масата на защитата.

Ахкаха и въздишаха възхитено, когато Тед се извъръщаше, за да погледне към тях.

Той се наслаждаваше на реакциите им. Той бе човекът, който контролираше – или поне така смяташе – първото съдебно заседание в Маями.

По някаква странна причина – не бих могла да определя точно защо – от Италия получавам доста по-голям от обичайния процент писма. Там жените „обичат“ Тед и жалеят за него. Получавала съм писма от всеки щат в САЩ, от Франция, Швеция, Нидерландия, Германия, дори от Зимбабве и Китай. Тед се превърна в американския Джак Изкормвача, в реален Дракула, в убиец, чиято гениалност изпъкваше над посредствеността на обикновените убийци. И вероятно именно заради това младите жени са неудържимо привлечени от него.

Може би отчасти вината е и моя – дали пък не описах „добрата“ страна на Тед, която видях по време на първите три години на познанството ни, прекалено усърдно? Тогава ми изглеждаше мил, любезен и искрен; не разпознах опасността, която грозеше не мен, а младите момичета, които пасваха на предпочитания от него профил на жертвите му. Искях да предупредя читателите, че понякога злото идва при нас в привлекателна опаковка. Искях да ги спася от садистите-психопати, които продължават да обикалят сред нас и да търсят нови и нови жертви.

Когато се замисля за миналото, разбирам колко наивна съм била. Дори осъзнавам колко наивна продължавам да бъда в една определена насока. Все още искам да спасявам човешки животи, но и нещо друго би означавало много за мен.

През 1980 г. не разбирах напълно разликата между това да си психопат и това да страдаш от личностно разстройство. В първото издание на настоящата книга написах, че Тед вероятно е бил луд, за да убие всички онези млади жени. Наистина смятах, че Тед е луд за връзване и че трябва да го пратят в лудница.

Грешах. Поне бях осъзнала, че личностното му разстройство е причина *никога* да не бъде пускан на свобода сред обществото. Но мога да си припиша заслуги единствено за това. Не се срамувам, че обърках диагнозата си. Мнозина

от психолозите и психиатрите, които разговаряха с Тед, направиха абсолютно същото.

Той не беше луд. Несъмнено имаше множество личностни разстройства – вероятно нарцистично, гранично¹ и социопатично. Една от психоложките, която променяше диагнозата си многократно, започна с биполарно и най-накрая реши да заложи на множествено личностно разстройство². Никога не съм твърдяла, че която и да било от двете категории е правилна. Характеристиките и действията на Тед не пасваха... освен ако човек не реши да ги напъха насила на погрешните места.

Вярвам, че Тед беше садист-социопат, който получаваше удоволствие от болката на други човешки същества и от контрола, който осъществяваше над жертвите си чак до смъртта им, а дори и след това. Беше дете, юноша, младеж, който никога не бе изпитвал подобна власт над живота си. Бе избрал нелицеприятния път при търсенето си на власт и контрол.

Той бе всичко, което имаше някакво значение за него.

Човек, който страда от личностно разстройство, знае каква е разликата между „правилно“ и „грешно“... ала за него това няма никакво значение, тъй като той е специален и заслужава да има и да прави онова, което пожелае. Той е пътят на света. Всичко се върти около него. Всички останали сме просто хартиени кукли, които не значат нищо. Съгласно определенията на закона и медицината човек, който е невменяем, не знае разликата между „правилно“ и „грешно“ и не е отговорен за действията си, колкото и шокиращи да са те.

В началото мислех, че по някое време Тед ще си признае, понеже изпитва чувство на вина. Само че той никога не се почувства виновен. Не бе способен да изпитва вина.

Единствено можеше да оцелява.

В Тед Бънди също така имаше нещо, което бе ужасило до краен предел някои от жените, съумели да избягат от него като по чудо. Те бяха „подушили“ опасността достатъчно рано, за да успеят да се разпищят, да започнат да се борят

¹ Вид личностно разстройство, при което пациентът има периоди на интензивно, нестабилно настроение и поведение и променено „себеусещане“. Това може да доведе до импулсивни действия и проблеми в отношенията с близки и приятели, като се засяга способността на човека да се справя с ежедневието си. Граничното личностно разстройство е сериозно заболяване, свързано със самонараняване и опити за самоубийство. Един от десет души с такова разстройство се самоубива.

² Дисоциативно личностно разстройство (наричано преди множествено) – тежка форма на дисоциация, в която мозъкът прекъсва връзката на човека с мислите, спомените, чувствата и действията му, и като цяло с идентичността. Обикновено това разстройство е резултат на жестока травма. Смята се, че това е начин на мозъка да се справи с травмата – човекът буквално прекъсва връзката със самия себе си, за да се дистанцира от събитието, което го е стресирало.

или да избягат. Години наред не бяха в състояние дори да говорят за сблъсъка си с него. Вече бяха навлезли в средната възраст, а Бънди бе мъртъв достатъчно отдавна, за да започнат да го чувстват като не чак толкова огромна опасност за тях, когато най-накрая се престрашиха да се свържат с мен.

По-голямата част от тях първоначално се страхуваха да прочетат „Непознатият до мен“, понеже не искаха да открият, че онова, в което вярваха – че Тед ги е *избрал*, – е самата истина. Тънката граница на собствената им смъртност се бе приближила прекалено близко до реалността.

Това е все едно да претърпиш ужасяваща злополука и да останеш жив – но не искаш дори да мислиш за случилото се, докато не се отдалечиш достатъчно от близката среща със смъртта.

Поисках позволение да включа в новото издание няколко от тези случки; казаха ми, че няма проблеми, стига да не използвам истинските имена на „почти жертвите“. Разбирам защо.

Прехвърлих повече от сто инцидента, които ми бяха изпратени, и отначало реших да избира само онези, които според мен наистина представляваха близки срещи с Тед Бънди. И въпреки това се налагаше да отсея страховитите спомени, в противен случай щях да напиша съвсем различна книга.

Първият спомен е на една жена на средна възраст, разкъсвана от чувство за вина и съжаление, понеже с цялото си сърце вярва, че именно тя, а не Джорджан Хокинс, е била предопределена да стане жертва на Тед през юни 1974 г. И което е още по-ужасно, тя наблюдавала, парализирана от страх, как Тед залавя Джорджан и я води към колата си, към предстоящата ѝ смърт.

Кейтлин Монтгомъри ми писа няколко пъти. Тя вече не живее в Северо-запада, ала в средата на седемдесетте е карала курсове за медицински сестри в Сиатълския университет във Вашингтон. Живеела в мазето на пансиона от отсрещната страна на уличката, по която Джорджан вървяла на 10 юни 1974 г. Кейтлин ми изпрати нейна фотография, снимана по онова време, на която изглежда почти като двойничка на Стефани Брукс*.¹ Стефани е жената, на която Тед предлага брак, само за да може да я зареже, когато тя го изоставя.

Някой надничаше през прозорците ни – спомня си Кейтлин, – а и бях виждала онзи тип с патериците из квартала. Чувствах се така, сякаш ме преследваше. Всъщност излязох от онази уличка секунди преди Джорджан Хокинс. Беше тъмно, беше ме страх, затова влязох тичешком в пансиона, колкото можех по-бързо, и заключих след себе си.

След това изгасих лампите, погледнах навън и видях момичето – Джорджан, както разбрах по-късно – в уличката.

¹ Всички имена със звездичка в този раздел са променени. – Б.а.

Кейтлин чува вик – от изненада или уплаха. Наблюдава как мъжът с патеричите се приближава към русото момиче, казва нещо, което Кейтлин не успява да долови, след което я сграбчва за ръката. Кейтлин не е сигурна дали момичето тръгва с мъжа доброволно или не, но ѝ се струва, че долавя страх, затова вярва, че мъжът е накарал насила Джорджан да се върне в уличката.

Трябваше да се опитам да ѝ помогна – писа ми тя. – Трябваше да се обадя на някого. Може би в полицията. Но бях прекалено уплашена. Просто гледах. И оттогава насетне не спирам да съжалявам за това...

Кейтлин Монтгомъри е *точно* онзи строен тип брюнетка като жените, които Тед Бънди подбира за свои жертви отново и отново, всеки път. Джорджан е русокоса. И двете са извънредно привлекателни. Нямам представа дали Кейтлин наистина е била първоначално набелязана за жертва. Единствено Тед знае... а той, разбира се, вече не е сред нас, за да потвърди или отрече.

През седемдесетте години районът на университета бе доста ограничен, също както бе по времето, когато завършвах втори курс, специализирайки писателско майсторство, десетина години преди това. Имаше една улица, Четиридесет и пета, която пресичаше кампуса в посока изток-запад, и Университетския път, известен като „Булеварда“, който се простираше от север на юг. От двете страни на няколко улички в северната част на кампуса се издигаха къщички на студентски братства. Тед първоначално живеел в западната част на Булеварда. До почти всяка северна и южна улица имало малка уличка в средата на квартала.

По мои сметки Тед обикалял от Четиридесет и първа чак до Шестдесет и пета улица, както и по двете страни на Булеварда. Огромен е броят на жените в края на тийнейджърските си години или в началото на двадесетте, които ми разказаха за привлекателния мъж във фолксваген костенурка, който постоянно настоявал да ги повози донякъде в тази област. Когато му отказвали, той изпадал в дива ярост.

Някои от тези срещи били доста по-брутални. Следващите редове са от имейл, който получих през юли 2008 г. (и отново имам позволение да го цитирам, променяйки името на авторката). По странно стечение на обстоятелствата няколко години преди случилото се живеел в същата къща като жената, която ми писа – през един квартал на запад, успоредно на Университетския път.

Одри* пише:

Аз съм жена на петдесет и три години, дипломирах се във Вашингтонския университет. Живеех в Бруклин от 1973 до 1977 г. Наскоро разлиствах списанието „Ю Дабъл Ю Кольмс“ и попаднах на статия за Вас, в която се споменаваше книгата Ви „Непознатият до мен“.

Одри никога не бе чувала за мен, но бе добре запозната с престъпленията, извършени от Тед Бънди, и с екзекуцията му. Бе чела статии в местните вестници

в Средния запад, където се бе преместила след дипломирането си. Бе решила да прочете книгата ми двадесет и осем години след издаването ѝ.

Чак когато стигнах до 98 страница от книгата Ви, осъзнах колко близко съм била до това да бъда лично въввлечена в тази история. Споменавате адреса, на който е живял Тед по време на убийствата, извършвани от него в района на Сиатъл. За пръв път осъзнах, че апартаментът ми бе на по-малко от една пресечка разстояние от дома му.

Една вечер (някъде през 1973 или 1974 г.) съквартирантката ми, привлекателна брюнетка, и аз, с дълга руса коса, разделена по средата на път, решихме да се възнаградим с вечеря в „При Хорейшо“. Тя бе издържала с отличие последния си изпит в училището за медицински сестри, затова се наконтихме като за празненство. Бяха ми предоставили доста забутано паркинглясто, до което се стигаше по една малка уличка. Вече се здрачаваше, когато слязохме по стълбите от третия етаж и закрачихме по уличката. Тогава изведнъж си спомних, че съм си забравила очилата, с които шофирах нощем. Казах на съквартирантката да ме изчака, докато притичам да ги взема.

Така и направих.

Когато се върнах и свих по уличката, видях как съквартирантката ми се опитва да се освободи от хватката на някакъв мъж, който я бе стиснал здравата за врата.

Замръзнах от ужас и нададох пронизителен писък, който никога след това не успях да възпроизведа отново. Беше толкова първичен и оглушителен, че след известно време едни момчета, които се намирали на няколко пресечки от нас, ни споделиха, че са го чули и веднага са разбрали, че става нещо нередно. Непознатият пусна приятелката ми и избяга по Дванадесето авеню. Когато стигна до осветената веранда на една от къщите, спря, извърна се и ни изглежда.

Докато съм жива, няма да забравя тези очи и този втрещен поглед. Тогава, освен че бях уплашена до смърт, дори за миг не си помислих, че това може да е Тед. Нямам представа защо не успях да събера в едно фактите – може би защото тепърва ми предстоеше да прочета във вестниците за него.

След няколко дена съобщиха, че Джорджан Хокинс е изчезнала.

Одри и съквартирантката ѝ се обадили на гаджетата си в нощта на опита за отвличане. Те на бърза ръка дошли и ги завели в техните домове. Годеникът на Одри бил асистент в университета. Той я уговорил да съобщи за това в полицията. Само че тя не го направила, понеже чувствала, че на практика не е извършено никакво престъпление. Тя пише:

Бях млада и наивна.

Колкото и странно да изглежда, Одри – по онова време живееща в Калифорния – си спомня как през януари 1989 г., рано сутринта, когато е ек-

зекутиран Тед, се буди внезапно и се изправя рязко в леглото, въпреки че била заспала дълбоко, в същия миг, в който Тед издъхва.

Дали Бънди е бил човекът, открил онази красива brunetka, съквартирантката на Одри, сама в мрака онази вечер?

Така смятам.

Одри ми писа още веднъж. Споделих ѝ, че основната ми цел е да предупредя жените, подложени на опасност, и – дай Боже – да спася живота им с някой и друг съвет или предупреждение, което да прочетат в книгите ми.

Преди няколко вечери – писа ми Одри – видях как някакъв тип ме наблюдава, докато отивах на курс по пилатес. Когато излизах, той все още се мотаеше наоколо. Затова се върнах вътре и се обадох на ченгетата, за да ме изведат с полицейска охрана от сградата. Типът се омете, преди да дойдат, ала важното е, че това е нещо, за което не бях мислила изобщо, преди да прочета книгата Ви, нищо че съм на петдесет и три – досега не бях осъзнавала по какъв именно начин действат част от тези задници.

През 1998 г. ми писа жена на име Мерилин. Тя също живеела в Сиатълска област през 1974 г. и една вечер в началото на лятото пътувала по Междущатска магистрала 5 за среща със социални работници в една болница в Нортгейт.

Бях слязла от магистралата прекалено рано – припомня си тя – и се оглеждах наоколо, за да открия как да се кача отново на аутобана. Само че единственото, което видях, бе знак, на който пишеше „САМО ЗА ВАНКУВЪР, БРИТАНСКА КОЛУМБИЯ“. Чак тогава осъзнах, че ме преследва някакъв светъл фолксваген костенурка. Бях доста дезориентирана, затова свърнах на изток по Шестдесет и пета, вместо на запад към магистралата. Вземах завой след завой, оглеждайки се за знаци, които да ме насочат към аутобана, ала всичко, което правех, бе да се въртя в кръг. Вече закъснявах за сбирката си до такава степен, че бях изнервена до краен предел и улиците ставаха все по-тесни и по-тесни.

Фолксвагенът все още ме следваше. Бях уплашена. Човекът, който караше след мен, нямаше как случайно да се движи по същия оплетен и объркан път. Последната улица, по която свих, се оказа задънена – нямаше начин да се измъкнеш, освен ако не дадеш на задна. Отбих там, където асфалтът изчезваше в някакво затревено пространство, и спрях. Типът с фолксвагена спря зад мен...

Мерилин пишеше как побързала да заключи вратите, ала мъжът – с чуплива кестенява коса – хванал дръжката въпреки това и се взрял яростно в нея през прозореца.

Чак тогава зад него спря някаква кола, пълна с гимназисти. Нямам представа защо, но по всяка вероятност именно те ми спасиха живота. Разяреният мъж се затича към колата си, качи се припряно вътре, принуди ги да дадат на задна,

подмина ги, сви зад ъгъла и изчезна. Хлапетата ми помогнаха да се върна на магистралата.

Беше Тед Бънди. Разпознах очите му, когато видях снимката му в „Сиатъл Таймс“ след няколко месеца.

На 10 август 2007 г. получих имейл от 52-годишна жена, израснала в Олимпия, Вашингтон – столицата на щата. Тед бе работил в държавната спешна служба в Олимпия няколко месеца, от началото на пролетта на 1974 г.

Бетина ми пишеше, че според нея се е засичала с Тед Бънди два пъти в началото на седемдесетте години.

Първия път бях ученичка в гимназията в Олимпия. Бях решила да избягам от училище и се прибирах към къщи покрай езерото Капитъл. Живеех на половината път нагоре по Харисън Хил в западната част на Олимпия. Денят беше слънчев, бях на половината обиколка около езерото, когато до мен спря един фолксваген костенурка. Мъжът, който го караше, попита дали искам да ме повози. (Косата ми тогава беше дълга и сресана на път по средата.) Отвърнах „Ами да, защо не“ и се качих в колата. Визуалните ми спомени са доста бледи, тъй като по онова време бях извънредно срамежлива и не го огледах както трябва. Просто бегли погледи.

Така или иначе си спомням, че беше с късо подстригана тъмнокестенява коса. Не си спомням какъв цвят беше „костенурката“, ала като че ли беше светъл. Мъжът ме попита в кой колеж уча. Помня, че се почувствах поласкана, понеже смята, че приличам на колежанка. Отговорих, че още съм в гимназията. Той ме остави там, където го помолих, и това бе всичко.

Само че мъжът вече знаел къде живее Бетина.

Втория път, когато Бетина видяла непознатия, бил след около година и половина.

Вече бях завършила гимназия и живеех в къща под наем на улица „Франклин“ в центъра на Олимпия. Косата ми все още беше дълга и сресана на път по средата. Беше доста късно през нощта, когато ме събуди тропане по вратата. На вратата имаше прозорче, затова успях да видя нещо, което ми се стори като полицаи, застанал на верандата. Спомням си, че погледнах улицата, преди да отворя, и ми се стори странно, че не видях спряна отпред патрулка. Но въпреки това отворих вратата и се загледах напред, като продължавах да търся колата, която не беше там.

Тогава имах малко кученце, което лаеше като подивяло през цялото време, ала „полицаят“ каза, че получил сигнал от съседите (срещу нас имаше само един огромен паркинг към църквата – нямаше други къщи). Посочи към отсрещната страна на улицата и каза, че някакво момиче с дълга коса, както му били описали бегълката, била видяна да влиза в моята къща.

Косата ми беше навита на ролки за къдрене и покрита с нощна шапчица. Казах: „Е, наистина имам дълга коса, но не съм бегълка – живея тук.“ Той обаче бе непреклонен относно цялата работа с бегълката и продължаваше да споменава за описанието на дългата коса, само че кучето ми продължаваше да джафка като подивяло и единственото, което исках, е този разговор да приключи. Затова просто му заявих, че е обърнал мястото, и тръгнах вратата. Това беше. Не видях патрулка, която да потегля от улицата пред нас. Беше много странно.

Бетина каза, че не си била припомняла за тези две случки с години, докато не прочела статия за Тед Бънди и не видяла негови снимки.

„О, Господи...“, казах си аз. Чак тогава ме осени прозрението, че не кой да е, а Тед Бънди е бил човекът, който ме закара от училище до къщи. Абсолютно съм сигурна, че беше той. Спомних си и за среднощния „полицай“ без кола, и осъзнах, че това също е бил той. Сигурно ме е следял.

Беше се случило толкова отдавна, че на практика не ме разтърси кой знае колко силно, само че, като се замисля как всичко можеше да се развие по съвсем различен начин... ако не бях вдигнала косата си нагоре, навита на ролки за къдрене, ако кучето ми не лаеше и не вдигаше гюрултия... и аз можеше да съм едно от онези имена в „списъка“.

Имейлите от жени, живели във Вашингтон през седемдесетте, продължаваха да прииждат. Очаквам да получа и други, след като бъде издадена осветрената версия на „Непознатият до мен“. Някои жени ще сбъркат, разпознавайки Бънди като мъжа, който ги е уплашил до смърт. По принцип успявам да отсея погрешните сигнали благодарение на датите и локациите, които съобщават. Някои писма пък са дело на жени с прекалено развнтено въображение. Обикновено успявам да идентифицирам и тях. Но огромна част от имейлите ще бъдат истина.

Един от онези, които според мен са реални, бе споменът на жена, колежанка в Солт Лейк Сити през 1974 г. Тед се мести от Сиатъл в Солт Лейк Сити през онази есен, за да се запише в юридическото училище в Града на мормоните. Тереза живеела в просторна къща под наем заедно с още няколко студентки – по същия начин, по който се били събрали под един покрив Линда Ан Хийли и приятелките ѝ близо до Вашингтонския университет, – преди да изчезне през януари въпросната година.

Онази есен си имахме воайор, който надничаше през прозорците ни – разказва Тереза. – Отначало просто имахме някакво усещане, че някой ни наблюдава, но след това го видяхме през прозореца на долния етаж. Открихме и следи, които доказваха, че някой е отсядал в гаража поне за известно време.

Когато Тереза и съквартирантките ѝ най-накрая успели да огледат както трябва човека, който ги наблюдавал, полускрит в храстите, в мрака навън, всички добре запомнили лицето му.

Полицията не успя да открие нищо, по което да може да го идентифицира – припомня си тя. – Казаха ни да бъдем внимателни, да се заключваме, и ние така и постъпихме. Но когато през ноември застудя, започнахме да чуваме разни звуци от мазето. Най-лошото беше една сутрин, когато открихме, че някой се е изходил по голяма нужда пред прозореца, където бе стоял човекът, който ни зяпаше. Само че след това той изчезна и никога повече не го видяхме.

Когато Тед Бънди е арестуван от детективите в окръг Солт Лейк през пролетта на 1975 г., снимката му се появява във вестниците от Солт Лейк Сити до Сиатъл. Тереза и приятелките ѝ разпознават лицето му. Именно той е човекът, когото са видели през прозореца си, който оставял празни консерви от риба тон в мазето и който вероятно се е изходил в двора им.

През всички тези години получих множество писма и имейли от Юта. Комуникирах си и с по-отдалечени региони. Като се има предвид фактът, че Тед Бънди често пътувал из Щатите и Канада, може да се предположи, че някои от спомените, запечатани се в паметта на хората дори след изминалите три десетилетия или повече, може и да са истински, без значение от кой край на Америка са. Знаем, че Тед е бил в Ню Ингленд, Пенсилвания, Мичиган, Чикаго, по цялото източно крайбрежие, Орегон, Калифорния, Айдахо, Колорадо, Юта, Джорджия и на още много места. Понякога обиколките му били продиктувани от верността му към Републиканската партия. Друг път – от негови собствени мотиви.

Никога не пренебрегвам кореспонденция само защото идва от другия край на страната, понеже знам, че Тед Бънди като нищо може да е минал оттам по някое време.

Една жена на име Шавон ми прати имейл през април 2007 г. Съдържанието му бе доста сходно с това на останалите „Бънди бе забелязан тук“, които получавах, ала Шавон живееше в Ню Джърси.

През седемдесетте години бях на шестнадесет – пишеше ми тя. – Живеех в Линдън, Ню Джърси. Често вземах автобус №44 от Първа улица до авеню „Уд“. Работех в един магазин за сватбени одежди под наем. Чак когато прочетох Вашата книга, осъзнах, че веднъж съм се возила при Тед Бънди. Валеше като из ведро и бях мокра до кости. Светофарът светеше червено; един златист фолксваген отби и шофьорът смъкна прозореца. Беше привлекателен, добре облечен мъж. Каза ми: „Хайде, влизай! Подгизнала си. Не се притеснявай.“

Заподозрях нещо нередно – това не е нещо, което по принцип правя, – ала бях мокра и замръзнала. За части от секундата си помислих: „Боже, какъв мил, добре облечен мъж. Би трябвало да кара линкълн или нещо от този род.“

Качих се в колата и казах: „Завийте наляво.“ Той така и направи. Продължих: „Когато стигнем до авеню „Уд“, свийте вдясно.“ Когато приближихме авенюто обаче, той зави наляво. Стомахът ми се сви. Знаех, че този човек познава добре околностите. Тръгна по Шестнадесета улица. Районът не беше от най-добрите, ако разбирате какво имам предвид. Имаше един парк; той отби точно там. Веднага след като спря, го ръгнах с чадъра си, креснах „Еби си майката!“ и се измъкнах възможно най-бързо от колата. Наложих се да вървя пеша целия път обратно до Първа улица в квартал, който също ме плашеше до смърт. Продължаваше да вали като из ведро.

Години по-късно видях снимки на Тед Бънди. Без никакво съмнение това беше той. Разказах за случилото се на няколко хора. Може и да ми повярваха. Може и да са си помислили, че съм превъртяла. Просто исках да споделя това с Вас.

Дъщерите ми се смеят и казват: „О, мама е успяла да избяга от Тед Бънди!“ Ала самата аз безусловно вярвам, че именно това се случи.

Шавон не бе сигурна дали това е станало през 1974 или 1975 г., но е категорична, че не е било през зимата. Права ли е да вярва, че е успяла да се спаси от Тед Бънди? Не знам. През онези години Тед е бил доста „зает“ и не съм в състояние да проследя всичките му спирки по време на пътуванията му по Източното крайбрежие.

Мога да предположа, че Шавон е срещнала друг, а не Тед, но не мога да съм сто процента сигурна.

Друг имейл от Източното крайбрежие е също толкова съмнителен, но и правдоподобен.

Дълго преди да се запозная с Тед Бънди, той е бил активист на Републиканската партия. Това донякъде улеснява проследяването на действията му. През лятото на 1968 г. отива в Маями, Флорида, на екскурзия, спечелена заради положените усилия в кампанията по избирането на Нелсън Рокфелер. Пак в същото лято кара интензивен курс по китайски в Станфордския университет в Пало Алто, Калифорния. През есента на 1968 г. е нает като личен шофьор и бодигард на Арт Флечър по време на кампанията му като кандидат за заместник-губернатор на щата Вашингтон. В началото на 1969 г. Тед се връща на изток в опит да проследи генеалогичната си линия – пътуване, което (както споменах и преди) го отвежда до Бърлингтън, щат Върмонт, и до Филадельфия. Ходил ли е Тед до щата Ню Йорк през 1968 или 1969 г.? Доста е възможно, и именно тогава може би се е състояла предполагаемата му среща с Барбара.

Двете със сестра ми вярваме, че срещнахме Тед Бънди в централната област на Ню Йорк през лятото на 1968 г. Бяхме на фирмен пикник в щатския парк. И двете бяхме момичета от средната класа, с дълги, прави коси, сресани на път по средата. Той каза, че е автомобилен състезател и е със счупен крак.

Израснали сме край пистата „Уоткинс Глен“ и цялото ни семейство си пада по автомобилните състезания. Помоли ме да му донеса малко храна, като по този начин щеше да се наложи да оставя по-малката си сестра сама с него. Отказах.

Баща ми дойде при нас и го отпрати. След като ни нареди да отидем да намерим мама, татко размени няколко груби думи с Тед (след това отказа да ни разкаже какво точно са си казали). Въпросната вечер ни чете дълго конско.

В началото на осемдесетте сестра ми ми се обади от офиса си и ме попита дали съм чела вестника. След като си го купих, ѝ звъннах пак. И двете го разпознахме на секундата. Чудя се дали Тед Бънди по онова време вече е заприказвал млади момичета. Това изживяване стана причина да се превърна в много по-предпазлив човек. И дъщерите ми, и племенницата ми са възпитани да са много по-предпазливи, когато си имат работа с непознати – особено с *привлекателни* непознати.

Винаги сме се чудели за това и сме благодарни на баща ни за бдителността. (В семейството ми сме пет момичета. Сигурно през цялото време е бил на нокти!)

Да, възможно е – дори е доста вероятно – Тед да е минал през Уоткинс Глен, Ню Йорк, на път към Бърлингтън, Върмонт. Само че това би следвало да се е случило през пролетта на 1969 г. Паметта понякога може да ни подведе, а да помниш точната година четири десетилетия след събитието може да е доста трудно.

Мисля, че Барбара и сестра ѝ, и двете тийнейджърки тогава, вероятно наистина са срещнали Тед Бънди.

Докато описвам спомените на жените, които са успели да се спасят, се надявам, че читателите ми си вземат бележка *защо* всички те са оцелели.

Пищели са.

Борили са се.

Затръшвали са вратата под носа на непознатия.

Бягали са.

Не са се връзвали на съшити с бели конци истории.

Забелязвали са несъответствията в тези истории.

Имали са късмет някой да им се притече на помощ и да ги защити.

Има една интересна случка, която ми разказаха на една конференция по превенция на изнасилванията в Тенеси преди години. И досега я помня. Няма връзка с Тед Бънди, но би могла да има. На конференцията присъстваха неколцина детективи, които бяха арестували един мъж за изнасилване и убийство на няколко млади жени, и той пожелал да разговаря с тях, най-накрая да си признае. Те описаха самопризнанията му:

Успял да подмами една млада жена в колата си и след като тя се качила, той опрял нож в ребрата ѝ. „Казах ѝ, че ако запищи, ще я заколя на секундата.“

Докато караха по четирилентовия път, му се наложило да спре на червен светофар. Една патрулка спряла зад тях в най-дясната лента. Вечерта била топла, все още било достатъчно светло и прозорците и на двете коли били отворени. Пленничката можела да се протегне и да докосне вратата на патрулката, но усещала как ножът все по-силно се притиска към гърдите ѝ и чула как похитителят ѝ шепне: „Кажеш ли нещо, повикаш ли за помощ, си мъртва...“ Интерлюдията продължила по-малко от минута. Жертвата не издала никакъв звук.

„След това патрулката продължи напред – казал задържаният. – Свих вляво, продължих по пътя около осемстотин метра, отбих в една пресечка и я изнасих и убих.“